

Margrete Auken (SF):

Jeg går ikke ud fra, at ministeren med det sidste svar mente, at folk selv er ude om det, hvis de bliver kørt ned, at det var det, der lå i det.

Men jeg vil bestemt sige: Jeg ville ikke sende børn ind til den station – der ligger to skoler lige ved siden af – jeg ville ikke sende børn ind til Nørreport Station på et tidspunkt, hvor hele toget holdes åbent på en strækning, hvor der kun er 175 cm inklusive de 25 cm og der er plankeværk på den anden side.

Og det kan godt være, ministeren siger, at det er malerisk. Nu var hun jo selv nede at se det på stationen. Det var malerisk; det skal jeg love for. Det var noget af en gyser, da vi fik set, hvad det var for nogle forhold, som ministeren nu så frejdigt siger at folk da sagtens kan klare, at det er de vel intelligente nok til at finde ud af.

Der kan ikke være en kørestol. Det må vi slå fast. To af vores trafikpolitiske ordførere vil ikke kunne passere hinanden på den dér peron, og de er jo så også glade for, at de har deres biler og cykler, og hvad de nu har brug for.

Det er det, der er den maleriske situation, og jeg vil igen spørge ministeren: Er der virkelig ikke en nødplan i ministeriet, hvis det skulle vise sig, at man bliver nødt til at lukke Nørreport?

Trafikministeren (Sonja Mikkelsen):

Jeg vil gerne understrege, at det er helt op til spørgerens eget valg, om spørgeren og hendes familie vil bruge Nørreport Station i anlægsperioden. Der bliver i øvrigt nu taget en række initiativer i DSB, hvor man forbereder sig på, at denne her situation opstår, og at det, der gennemføres, vil være sikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Margrete Auken (SF):

Jeg har ikke bestridt, at DSB kommer til at bruge deres 100 mennesker til at lave noget, der er sikkerhedsmæssigt forsvarligt. Det er der ingen af os der bestrider. DSB har sagt – og det stoler vi på – at de vil sætte sikkerheden i højsædet, og lokoførerne har sagt det samme.

Det kan alligevel godt give problemer, og jeg vil stadig væk sige: Den dér anbefaling af en åbning har jeg ikke set at DSB har sagt god for – at stationen skulle være åben i hele perioden. Nu kan de jo så blive tyranniseret af en trafikminister, der mener, at man ikke skal lytte til dansk ekspertise, undtagen når det passer én. Men jeg mener ikke, de har sagt god for en åb-

ning i hele perioden. Det har Michael Harris heller ikke.

Dér er ministerens beroligende udsagn, at det ikke bliver så slemt som forudsagt. Det var budskabet her i weekenden.

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvis nu ikke regulariteten kan klares, hvis nu DSB har ret, hvis Michael Harris har ret på det punkt dér, hvis lokoførerne har ret, hvis Forbrugerrådet har ret i alt det, de kunne se ved at læse det her igennem, så handler det ikke om, hvad jeg tør med min familie – jeg vil gerne melde mig i harrernes rækker i denne her sammenhæng, jeg skal ikke have min familie derned – men hvis nu de andre har ret i, at det giver de store problemer, hvad så? Har man så en plan i ministeriet? Kan ministeren rejse sig op og sige: Ja, selvfølgelig har vi en plan?

Trafikministeren (Sonja Mikkelsen):

Jeg vil gerne understrege, at naturligvis bliver der ulemper i denne anlægsperiode, det har jeg aldrig lagt skjul på, og det valg, vi har skullet foretage, er i princippet et valg mellem pest eller kolera. Men alt i alt er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at det er rigtigt at holde Nørreport Station åben, og at der også kan findes de nødvendige praktiske løsninger, så det kan gøres på en måde, så regulariteten heller ikke bliver belastet så voldsomt, som der måske er nogle der ellers har vurderet.

DSB har klart tilkendegivet, at de vil gøre alt for at reducere generne for S-togs-kunderne i den her anlægsperiode, og det har jeg tillid til at de kan.

Arne Melchior (CD):

Det er ministerens udtalelse for et øjeblik siden om, at hun har stået i et valg mellem pest eller kolera, som får mig til at reagere, for derved har ministeren jo meddelt Folketinget og offentligheden, at det vil gå meget dårligt under alle omstændigheder: Det er den ene dødelige sygdom, eller det er den anden dødelige sygdom. Eller er det bare sådan en flot talemåde, som man har hørt fra barnsben af?

Det her er altså alvorlige sager. Det er menneskers liv og førlighed, det er menneskers mulighed for at færdes frit, og det er barnevogne og kørestole og mindrearige børns færdsel i det offentlige rum, som det drejer sig om. Har ministeren virkelig ikke haft anden mulighed end at vælg mellem to umulige løsninger?